

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เพื่อศึกษา เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับประถมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียน ชุมชนบ้านคอยเค่า และ โรงเรียนบ้านบ่อหิน จำนวนนักเรียน รวม 20 คน แยกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย โปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวก ชุด “อ่านเก่งด้วยไอที” ซึ่งเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยการอ่านเบื้องต้นสำหรับเด็ก” ประกอบด้วย โปรแกรมย่อย 4 โปรแกรม คือ อ่านตัวอักษรภาษาไทย อ่านคำในแม่ ก - กา อ่านคำที่มีตัวสะกด และอ่านเนื้อความ และแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับครู และสำหรับนักเรียน

เครื่องมือเก็บสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบวัดทักษะการอ่านภาษาไทย ประกอบด้วย ทดสอบการอ่านเป็นคำ ทดสอบการอ่านเป็นประโยค แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

เครื่องมือทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัย หาประสิทธิภาพโดยการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ

วิธีดำเนินการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง สำหรับกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนของแต่ละระดับชั้นฝึกการอ่านโดยใช้โปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 18 ชั่วโมง ส่วนในกลุ่มกลุ่มควบคุม ให้ครูเป็นผู้สอนการอ่านนักเรียนแต่ละคนของแต่ละระดับชั้นโดยไม่ใช้โปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวก จำนวน 18 ชั่วโมง เช่นเดียวกัน การฝึกอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มกระทำทุกวัน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงศุกร์ ในช่วงเวลาสอนซ่อมเสริม

ในการดำเนินการทดลองแต่ละครั้ง ครูผู้สอนทำการบันทึกความก้าวหน้าในการใช้โปรแกรมการอ่านของนักเรียน ในแบบฟอร์มบันทึกความก้าวหน้า และทดสอบและบันทึกความก้าวหน้าประจำชุดการสอน ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของโปรแกรมเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพ $(E_1/E_2) = 81.33 / 79.66$ ซึ่งพบว่า มีค่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 / 70 แสดงว่าโปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวก ในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาทักษะการอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. คะแนนเฉลี่ยของทักษะการอ่านทักษะของกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในทุกทักษะย่อย

3. คะแนนเฉลี่ยของทักษะการอ่านของกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยทักษะการอ่านของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในทักษะการอ่านสะกดคำและความเข้าใจ ส่วนทักษะการอ่านประโยคแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้มีข้ออภิปราย ดังนี้

โปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนวัตกรรมด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน นำไปฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาและแก้ไขทักษะการอ่าน โปรแกรมได้รับพิจารณาความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมผู้วิจัยเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) คือ 70 / 70 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2550) ผลการคำนวณหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เป็นรายบุคคลพบว่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 81.33 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 79.66 หรือประสิทธิภาพของนวัตกรรม (E_1 / E_2) เท่ากับ 81.33 / 79.66 ซึ่งพบว่า มีค่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 / 70 แสดงว่าโปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวก ในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาทักษะการอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

จากข้อมูลข้างบนนี้ จะเห็นว่าประสิทธิภาพนวัตกรรมของโปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกที่ใช้ทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล มีค่าสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ นั่นคือ E_1 / E_2 เท่ากับ $70 / 70$ แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2550) นอกจากนี้จะพบว่า ผลต่างระหว่าง E_1 และ E_2 มีค่าไม่เกินร้อยละ 5 โดยที่ผลของความแตกต่างนี้สามารถอธิบายได้ว่า เมื่อผู้เรียนได้ดำเนินการกิจกรรมตามขั้นตอนต่าง ๆ ของนวัตกรรมครบถ้วนทุกขั้นตอนแล้ว ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการดำเนินกิจกรรมทุกกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดจะมีค่าใกล้เคียงกับร้อยละเฉลี่ยของคะแนนหลังการดำเนินกิจกรรมทุกกิจกรรมของผู้เรียน หรือคะแนนหลังการเรียนการสอน โดยมีการแปรปรวนอยู่ในระหว่าง 2.5 - 5% (กรมวิชาการ, ม.ป.ป)

การเปรียบเทียบทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในกลุ่มทดลอง พบว่าโปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้ง 3 ทักษะ คือ ทักษะการอ่านสะกดคำ ($t_{0.01, df=9} = -21.16^{**}$) การอ่านประโยค ($t_{0.01, df=9} = -7.50^{**}$) และความเข้าใจในการอ่าน ($t_{0.01, df=9} = -8.35^{**}$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คมรัช รัตนชช (2552) ที่พบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องคำควบกล้ำ มีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ บัวเรียม พรหมจีน (2549) ที่พบว่าการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนช่วยให้นักเรียนระดับต้นที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ มีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษภายหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน สอดคล้องกับการวิจัยของสุรางค์ สุวรรณหล่อ (2546) ที่ได้ศึกษาการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ทดลองโดยให้นักเรียนทดสอบก่อนและหลังเรียนด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลศึกษาพบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้ สอดคล้องกับการวิจัยของ Clayton (1993) ที่ศึกษาผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนผู้วิจัยพบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถพัฒนาการอ่านในนักเรียนเกรด 4 และเพิ่มทัศนคติที่ดีต่อการอ่านในนักเรียนเกรด 3 และ 4 ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

การเปรียบเทียบทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวก และกลุ่มควบคุมที่ไม่ใช้โปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกพบว่า ก่อนการทดลองไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทักษะการอ่านสะกดคำ การอ่านประโยค และความเข้าใจในการอ่าน แต่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ภายหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในทักษะการอ่านสะกดคำ ($t_{.01, df=18} = 20.83^{**}$) และการอ่านประโยค ($t_{.01, df=18} = 8.36^{**}$) แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความเข้าใจในการอ่าน ($t_{.01, df=18} = 0.36$) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ Kim (2006) ซึ่งได้ศึกษาผลการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับทักษะการอ่านของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจำนวน 34 คน โดยเปรียบเทียบผลการอ่านแบบร่วมมือและการอ่านแบบ ผลการทดลองพบว่าทักษะการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการอ่านแบบวิธีร่วมมือมีทักษะการอ่านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยสอดคล้องกับ เมธี วงศ์รุฑ, เนื่อง โตเจียว และ ทศนัย สอนทอง (2550) ที่ทำการศึกษเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สื่อวีดิทัศน์ บัตรคำ และใบงาน กับสื่อคอมพิวเตอร์โปรแกรมนำเสนอแบบเพาเวอร์เพื่อนำเสนอคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่องสัตว์ผลไม้ และอุปกรณ์ จำนวน 20 คำศัพท์ ตามหลักสูตรสถานศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ก่อนเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่าง เมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนหลังเรียนของทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า ผลการเรียนรู้โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์โปรแกรมนำเสนอแบบเพาเวอร์พ้อยท์ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์ บัตรคำและใบงานเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่านักเรียนที่เรียนโดยสื่อคอมพิวเตอร์ โปรแกรมนำเสนอแบบเพาเวอร์พ้อยท์ ใช้เวลาในการเรียนรู้น้อยกว่า และมีความพอใจกับการเรียนด้วยวิธีนี้มากกว่า

ความก้าวหน้าจากการวิจัยครั้งนี้ อาจอธิบายได้ตามแนวทางต่อไปนี้ ประการแรกผู้วิจัยได้ศึกษาผู้เรียนเป็นรายบุคคลเพื่อให้ทราบปัญหาของนักเรียน วิเคราะห์งานการสอน กำหนดลักษณะผู้เรียน กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ในสื่อ เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียนในด้านความรู้ ความสนใจ และทักษะ สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษา 2544 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้มีความเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนในความสามารถพื้นฐานภาษาไทยด้านทักษะการอ่าน โดยที่ทั้งหมดนี้ได้กำหนดไว้ในแผนการจัดการสอนรายบุคคล (IEP) ดังนั้นเมื่อนำเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมาประยุกต์ใช้ควบคู่กับแผนการจัดการสอนรายบุคคล ในการทดลองสอน จึงพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสนใจ กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เป็นอย่างดีซึ่งอาจทำให้

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนสูงขึ้น ประการที่สอง เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้ทฤษฎีและหลักการของการสร้างเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หรือคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer Assisted Instruction) หรือ CAI มาใช้ในการสร้าง ประกอบกับวิธีการเรียนโดยการให้โอกาสผู้เรียนได้การฝึกฝนหรือทำซ้ำ ๆ รวมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับในการฝึกทักษะด้วยคือให้เด็กได้ตรวจเฉลยด้วยตนเอง อีกทั้งในขณะจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะยกตัวอย่างขั้นตอนการหาคำตอบในแต่ละขั้นตอนอย่างละเอียดและเมื่อทำแบบฝึกเสร็จ ครูได้ให้ข้อมูลย้อนกลับโดยให้ผู้เรียนตรวจคำตอบด้วยตนเอง เพื่อวิเคราะห์ดูว่าที่ทำผิดเป็นเพราะเหตุใด และคอยช่วยเหลือเมื่อเด็กต้องการ จากนั้นค่อย ๆ เพิ่มความรับผิดชอบของเด็ก โดยปล่อยให้ทำงานด้วยตนเองอย่างอิสระลดความช่วยเหลือจากครู การได้ทำงานด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนตั้งใจฝึกฝนทักษะการอ่านผ่านการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มากยิ่งขึ้น ประการต่อมา ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านที่สูงขึ้นของนักเรียนในกลุ่มทดลองสามารถอธิบายได้ตามแนวจิตวิทยาการเรียนรู้ กล่าวคือ นักเรียนได้รับการเสริมแรงบวก (positive reinforcement) จากการฝึกปฏิบัติตามโปรแกรม เมื่อนักเรียนฝึกอ่านหรือทำแบบฝึกหัดในโปรแกรม นักเรียนสามารถรับรู้ผลการปฏิบัติได้โดยทันทีจากผลย้อนกลับ (feedback) จากการออกแบบการตอบสนองในโปรแกรม แม้ว่านักเรียนทำพลาดจากการฝึกปฏิบัติ แต่ก็สามารถกระทำใหม่ได้อีกและได้รับผลย้อนกลับทางบวกซึ่งมีแนวโน้มมากขึ้นกว่าเดิม จึงเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนปฏิบัติมากยิ่งขึ้น และอาจส่งผลไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536)

ประการสุดท้าย เนื่องจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ต่าง ๆ โดยทั่วไปให้โอกาสการเรียนรู้แก่นักเรียนอย่างหลากหลายและไม่มีขีดจำกัด โปรแกรมเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับการวิจัยนี้ ได้ออกแบบให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยการคัดเลือกคำและประโยคต่าง ๆ ที่ง่าย เพื่อให้เด็กได้ฝึกอ่านด้วยตนเอง นอกจากนี้ในโปรแกรมได้บรรจุเนื้อหาที่เป็นคำคล้องจอง เกมและนิทานที่จูงใจให้เด็กเรียนรู้ เด็กสามารถฝึกอ่านโดยการเริ่มต้นตรงจุดไหนก่อนก็ได้ และสามารถฝึกซ้ำไปซ้ำมาได้ตามความพอใจ การฝึกฝนอย่างซ้ำ ๆ ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กได้เป็นอย่างดี เช่นงานวิจัยของ Hall (2000) ได้ศึกษาการสอนเสริมการอ่านสำหรับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซึ่งประกอบด้วย อ่านนำเข้าสู่เรื่อง สังกัด จดจำ คำศัพท์และทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับสูง โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกซ้ำ ๆ และใช้ยุทธวิธี จำลองสถานการณ์ ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีการใช้แบบฝึกซ้ำ ๆ มากที่สุด และยังพบว่า เมื่อใช้คอมพิวเตอร์

ช่วยสอนเป็นเครื่องมือในการสอนทักษะการอ่านกับผู้เรียนแล้วผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โดยสรุปจะเห็นว่า การใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในการเรียนรู้การอ่านได้ผลเป็นที่น่าพอใจ เช่นเดียวกับเด็กที่ไม่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ช่วยเพิ่มทักษะการอ่านด้านการสะกดคำ การอ่านประโยค และความเข้าใจในการอ่านของแ่เด็กให้ ในการฝึกฝนการอ่านเด็กสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง มีการฝึกฝนซ้ำ ๆ ในจุดที่เด็กสนใจ เด็กรู้สึกสนุกสนานกับการเรียน และยังช่วยให้เด็กรู้จักดูแลรับผิดชอบตนเองและเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง โปรแกรมยอมรับและให้โอกาสเด็กในการพัฒนาตนเองตามระดับความสามารถที่มีอยู่ ให้เด็กได้รับทราบคะแนนในการทำแบบฝึกหัดรวมทั้งได้รับทราบข้อบกพร่องของตนเองจากการตรวจแบบฝึกทักษะภายหลัง ทำแบบฝึกทักษะทุกครั้ง สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้พฤติกรรมของเด็กเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

ข้อเสนอแนะสำหรับการประยุกต์ใช้ผลการวิจัย

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ในการนำเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไปใช้ ครูผู้สอนควรมีการเตรียมตัวให้พร้อม โดยศึกษาคู่มือการใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ให้เข้าใจก่อน และตรวจสอบเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ให้ครบถ้วน สามารถใช้งานได้ นอกจากนี้ครูต้องศึกษาแผนการสอนเฉพาะบุคคล สำหรับเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ อย่างละเอียดและเตรียมอุปกรณ์ในการสอนให้ครบ จึงดำเนินการสอนตามแผนการสอนได้
2. ครูผู้สอนควรมีความสัมพันธ์อันดีต่อผู้เรียน เพื่อให้บรรยากาศในการเรียนการสอนไม่เคร่งเครียด มีความเป็นกันเอง ไม่เข้มงวด เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และดูแลผู้เรียนด้วยความจริงใจและจริงจัง ในขณะที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้วยความเอาใจใส่ เพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนมีปัญหา
3. ครูผู้สอนควรประเมินความสามารถของผู้เรียนก่อนการใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ควรมีการตรวจสอบความถูกต้องด้วยทุกครั้ง

4. ครูผู้สอนควรรู้จักยืดหยุ่นเวลาในการปฏิบัติกิจกรรม ในเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีทักษะในการเรียนรู้ช้า และครูผู้สอนควรตรวจสอบพิจารณาหาข้อมูลของนักเรียน หลังจากการทดสอบก่อนเรียน เพื่อค้นหาเรื่องใดหรือกิจกรรมใดที่ผู้เรียนมีความรู้แล้ว ครูอาจผ่านกิจกรรมนั้นไปหรือทบทวนเพียงเล็กน้อย เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนและครบกระบวนการ

5. สร้างเทคโนโลยีอำนวยความสะดวก สำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ควรคำนึงถึงขั้นตอนหรือกระบวนการเรียนรู้ของเด็กเป็นหลักก่อนใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในแต่ละครั้งควรประเมินสภาพความพร้อมของเด็ก เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้

6. จำนวนข้อในแบบฝึกแต่ละแบบฝึกในเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ควรพิจารณาตามระดับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนและควรให้เพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วย

7. ผู้เรียนต้องเข้าใจค่าประจำหลักของตัวเลขหรือค่าของตัวเลขในแต่ละหลักเป็นพื้นฐานก่อนการทำแบบฝึกทักษะในเทคโนโลยีอำนวยความสะดวก สำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะเพื่อทำการศึกษารั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเชิงทดลองเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะทางการอ่าน สำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นประเภทอื่น

2. ควรมีการสร้างเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ในระดับชั้นและวิชาอื่น ๆ เช่น คณิตศาสตร์ เนื่องจากเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มักมีความบกพร่องด้านทักษะภาษาไทยและคณิตศาสตร์ที่ควบคู่กัน

3. ควรจัดทำเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในรูปของสื่ออิเล็กทรอนิกส์โดยใช้โปรแกรมอื่นจะช่วยเพิ่มความน่าสนใจและไม่ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน

4. ควรนำเทคโนโลยีอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไปปรับใช้ในการช่วยเหลือด้านการเรียนในวิชาอื่น ๆ ที่ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้โดยวิธีปกติหรือปรับเนื้อหาที่เรียนรู้ได้ยาก